

arbejdet er ikke afskåret som følge af lovforslaget.

Forhandlingerne skal dog føres inden for den lønramme på 2 pct. i det første overenskomstår og 1½ pct. i det andet overenskomstår, som lovforslaget fastsætter.

Spørgsmål 31:

»Da den årlige lønsum i § 2 på grund af den store mobilitet på det private arbejdsmarked kan være vanskelig at beregne, bedes ministeren oplyse, hvorvidt overenskomsterne som hidtil ved sådanne beregninger i stedet kan tage udgangspunkt i den gennemsnitlige fortjeneste, således som denne fremgår af DAs lønstatistik, kolonne 7.«

Svar:

Der foreligger ikke aktuelle oplysninger om årlige lønsummer på alle overenskomster. Hvis der viser sig at være meget store vanskeligheder ved at tilvejebringe beregninger her, vil overenskomsterne som nævnt i spørgsmål 31 ved beregningerne i stedet kunne tage udgangspunkt i den nævnte lønstatistik fra DA.

Spørgsmål 32:

»Ministeren bedes oplyse, hvorvidt bemærkningerne til § 3 skal forstås således, at bortset fra, at adgangen til at begrænse lønudviklingen betyder en begrænsning til højst 2 pct. det 1. år og 1,5 pct. det 2. år, så vil retstilstanden være den samme som i overenskomstperioden 1983–85.«

Svar:

Lovforslagets § 3 betyder, at det i overenskomstperioden 1983–85 for visse minimallønsområder gældende protokollat vedrørende begrænsning i anvendelsen af den såkaldte løfteparagraf videreføres for overenskomstperioden 1985–87 gældende for alle minimallønsområder, således at arbejdsgiverorganisationerne og virksomhederne udtrykkeligt berettiges til at begrænse lønstigningen til henholdsvis 2 pct. og 1,5 pct. (ekskl. virkningerne af kompensationen efter § 9) i de to år, hvormed overenskomsterne forlænges – hvilket bl.a. gøres ved at begrænse adgangen for den enkelte lønmodtager eller gruppe af lønmodtagere til at forhandle løn til én gang om året.

Spørgsmål 33:

»Kan ministeren bekræfte, at det ved lovforslaget ikke forhindres, at der også på minimallønsområderne, jfr. § 3, kan gennemføres forhandlinger, hvis overenskomsterparterne selv måtte ønske det?«

Svar:

Ved loven videreføres overenskomsterne med det indhold, de havde på det tidspunkt, fra hvilket de er forlængede, alene med de ændringer, som udtrykkeligt er hjemlede i loven.

På det af § 3 omfattede område betyder det, at også den adgang til lokalt at forhandle lønvilkår i en overenskomstperiode, som eksisterer i medfør af løfteparagraffen, videreføres – med de begrænsninger, der er angivet i loven.

Der er derimod ikke hjemmel til, at overenskomsterparterne med bindende virkning træffer aftale om ændringer i f.eks. minimallønsatsen.

Ændringer på minimallønsområdet kan derfor i forlængelsesperioden alene ske ved lokal forhandling.

Hvis overenskomsterparterne er enige om at henstille til eller anbefale den enkelte virksomhed, at der tages særlige hensyn ved disse forhandlinger, ses der på den anden side ikke at være noget til hinder herfor.

Spørgsmål 34:

»Kan ministeren bekræfte, at der ikke ved § 3, stk. 3, indføres nogen forhandlingsadgang i præstationsfremmende betalingsordninger, hvor der ikke i forvejen findes en sådan forhandlingsadgang?«

Svar:

§ 3, stk. 3, i lovforslaget bevirker, at på de minimallønsområder, hvor den enkelte lønmodtager eller gruppe af lønmodtagere i overenskomstperioden 1983–85 havde adgang til at forhandle løn én eller flere gange hvert år, er denne adgang i perioden 1985–87 begrænset til én gang pr. år.

Spørgsmål 35:

»Skal § 3, stk. 1, forstås således, at det er den samlede lønudvikling inklusive f.eks. anciennitetsstigninger, der kan kræves begrænset til 2 pct., respektive 1,5 pct.?«